FIȚI MILOȘI, BUNI ȘI DREPȚI!

ELENA CORDONEANU

OMUL E DESĂVÂRȘIT?

Omul se crede cu mult mai presus animalelor, dacă iea osteneala a le cunoaște bine, constată că multe animale au auzul, mirosul și văzul chiar, mai desăvârșite decât omul. Unele animale au facultatea de a se călăuzi perfect în văzduh. Mai mult încă, sunt animale mai credincioase, mai răbdătoare decât mulți oameni.

Și câți din semenii noștri nu pot asemăna prin lene, răutate și cruzime chiar cu cele mai sălbatice fiare?

E rușine pentru neamul omenesc această constatare, dar e adevărată, de aceea trebue să ne silim, a fi pururea buni, miloși și drepți cu animalele din jurul nostru, cari adesea, foarte adesea, ne sunt superioare prin simțurile lor, sau prin firea lor blândă, credincioasă și muncitoare.

RAȚA SĂLBATICĂ ȘI BROASCA

Soarele a asfințit. Peste tot e liniște. Pe malul lacului a ieșit întregul neam broștesc. Un orăcăit asurzitor se ridică până la cer. Dar... trestia s'a mișcat.

— Să fugim, soro dragă, vre-o barză ne pândește!

— Da, da! răspunseră cu toatele într'un glas și, cât ai clipi, una numai rămase pe mal.

Dar n'a fost barza, ci o rață sălbatecă ieșea dintre trestii, să-și caute hrana în luminișul bălții, pe unde peștișorii se joacă la fața apei, când înserează și vântul nu bate.

— Bună ziua cumetriță, cum mai petreci? îi zise o broască bătrână și mai îndrăzneață, care tocmai sărise din apă și se cocoțase pe o cioată (buturugă).

— Mulțumesc, vecină, dar ce-i cu încumetarea dumitale de a părăsi fundul lacului? Adineauri vă văzui pe toate dând năvală de frică, care încotro să intre mai repede.

— Așà suntem noi din fire fricoase, precum ziseși. Ce să facem, ne păzim cojocul.

— Fricoase și nepricepute! Să orăcăiți toată ziua și să vă ascundeți în apă la cel mai mic sgomot, atât vă tae capul!

— Fiecare după felul său. Dar, rogu-te, neamul dumitale este mai vrednic decât al nostru, de ne batjocorești așa de rău?

— Așa mi se pare, zise rața. Nouă nu ne lipsește nimic. Știm să sburăm, să înotăm și chiar să umblăm. Apa, aerul și pământul sunt stăpânite de noi și întrebuințate după voie.

— Ai dreptate, răspunse broasca, sburați dar vulturul vă întrece; înotați, dar știuca cea iute ca o săgeată vă lasă cu mult mai în urmă; umblați, dar la câtă depărtare vă lasă cerbul în fuga sa! Faceți de toate, dar nimic bine! Decât așa, mai bine lipsă. Rămâi sănătoasă, cumătră!

Zicând aceasta, broasca se dete afund, iar rața rămase gândindu-se la spusele broaștii.

(Va urma) *ELENA CORDONEANU*

NOUL FRĂȚIOR

In loc s'alerge 'mbujorați
Pe-afară, ziulica toată,
Copiii 'n casă șed azi roată
Pe lângă mama adunați.

Căci ea la sânu-i alăptează
Un băețel drăguț, plăpând,
Venit pe lume de curând;
Și lor... atâta li-e, să-l vază!

De mult îl așteptau să vie,
Ca pe un oaspe scump, dorit;
Și-acuma, când îl văd sosit:
Ce alintări!... Ce bucurie!...

De jocuri își uitară frații,
Doar lui să-i facă jucării,
Degeaba-i chiamă alți copii
La joc „de-a caii", „de-a soldații."

Și fata 'n loc de-a ei păpușe
Vrea doar pe frățiorul său
Să-l plimbe 'n brațe tot mereu,
Dela fereastră pân' la ușe...

Iar tatăl, mama... cu iubire
Nemăsurată-i urmăresc...
Și ochii lor duioși lucesc
In lacrăme de fericire.

Petre Dulfu